

Vedení Duchem svatým

Nu 9,15-23

Sk 16,6-10

V putování Izraele pouští můžeme vidět obraz putování církve tímto světem. Podobně jako Izrael nebyl doma na poušti, nejsme ani my křesťané doma v tomto světě (1P 2,11). A stejně jako byla nebezpečná cesta pouští (srov. Dt 1,19; 8,15), je i pro nás pouť tímto světem nebezpečná a plná nástrah. Proto Boží lid nezbytně potřebuje Boží vedení.

Starozákonní oddíl popisuje způsob Božího vedení Izraele na poušti. Jako je pouť Izraele pouští obrazem putování církve tímto světem, je i oblak v tomto oddíle obrazem. Je obrazem Ducha svatého, který vede Boží děti (srov. Ř 8,14). Čteme zde o příbytku, nad kterým se oblak zdržoval. Oním příbytkem byla stanová svatyně, kterou dal Mojžíš vyrobit přesně podle Božích pokynů (viz Ex 25-30 a 35-40). Byl to jakýsi přenosný chrám. Stejně tak je chrámem tělo každého křesťana, přebývá v něm Duch svatý (viz 1K 6,19). I o církvi se v Bibli mluví jako o svatyni, ve které přebývá Boží Duch (1K 3,16-17). Pohyb Izraele pouští kopíroval pohyby oblaku. Náš pohyb tímto světem má odpovídat hnutí Ducha svatého v nás a mezi námi.

Přečtený starozákonní oddíl patrně popisuje obvyklý přístup lidu, tedy poslušnost a ukázněnost. Z Bible totiž víme, že chování Izraelců na poušti mnohdy takové nebylo (srov. Nu 11-14 a 16-17). Dokonce se stalo, že nechtěli vstoupit do země zaslíbené, kam je Bůh vedl a chtěli se vrátit zpátky do Egypta (Nu 14,1-10).

Jistě chvíli trvalo, než se zpráva o pohybu oblaku roznesla po celém táboře. Tomuto účelu sloužil systém komunikace, o němž čteme v dalším oddílu (Nu 10,1-10). Zejména bylo důležité bdělé sledování pohybu oblaku. Nikdy se předem nevědělo, jak dlouho se oblak na tom kterém místě zdrží. Proto drželi stráž Hospodinovu. Důležitým obratem, který se zde objevuje, jsou slova: „na Hospodinův rozkaz“ (v. 18, 20, 23). Doslova: „na ústech Hospodinových“ (H. *AL PÍ JHWH*). Dalo by se říci, že (obrazně řečeno) viseli Bohu na rtech. Bůh k nim mluvil prostřednictvím Mojžíše a mluvil k nim také prostřednictvím pohybu oblaku.

Duch svatý vede celou církev po celém světě. Vede ji v jednotném směru, takže řada lidí nezávisle na sobě slyší v podstatě totéž. Každý křesťan sice nemá dělat úplně to samé, jako ostatní věřící. Dohromady však Boží vedení vytváří harmonický celek. Boží vedení je jednotné, není zmatené. Bůh vede křesťany tak, že si navzájem nepřekážejí, ale naopak se doplňují (srov. Ř 12,4-5; 1K 14,33). To platí jak na úrovni celosvětové, tak na úrovni místní.

Ze starozákonního oddílu si můžeme vzít zejména výzvu k bdělosti. I my potřebujeme držet stráž Hospodinovu, tedy být bdělí. Potřebujeme být v opravdovém rozhovoru s Bohem a alespoň ještě s několika dalšími křesťany, abychom mohli

rozpoznávat Boží vedení v našich životech.

Samozřejmě se nám může stát, že Božího Ducha moc nevnímáme. Jsme zaměstnání jinými záležitostmi. Pak se stává, že (obrazně řečeno) táboříme někde, kde už jsme dávno neměli být. Třeba udržujeme nějakou církevní činnost či službu, která už měla být ukončena. Jindy zase spěcháme do činností, které ještě mohou počkat, nebo je od nás Bůh nechce. Být duchovně bdělý je náročné. Nedovoluje to člověku, aby se v nějaké fázi své duchovní cesty zabydlel. Zároveň to vyžaduje kázeň a trpělivost, aby člověk příliš nespěchal.

Ze starozákonního oddílu si tedy můžeme vzít výzvu k bdělému sledování hnutí Ducha. K tomu se ale potřebujeme umět zastavit a ztišit. Potřebujeme se učit vnímat přítomnost Ducha při našich modlitbách. Potřebujeme se učit prověřovat své vnímání prostřednictvím rozhovorů s křesťany a prostřednictvím učení Písma svatého. Jako měl Hospodinu viset na rtech Izrael, máme Bohu viset na rtech i my.

To nás přivádí k oddílu z Nového zákona. Zde se setkáváme s názorným příkladem toho, jak Duch svatý vede církev. Zároveň zde můžeme sledovat, že rozpoznání směru, kterým Duch vede, je určitý proces. Je to proces, který nepochybně zahrnuje rozhovor, zvažování a modlitby ve skupině.

Apoštol Pavel byl na misijní cestě. Na této cestě nebyl sám, byli s ním ještě Silas a Timoteus (Sk 15,40-16,5) a později také Lukáš (Sk 16,10). I když byl Pavel v tomto malém týmu nepochybně vůdčí postavou, z vyprávění o jejich cestě můžeme vidět, že Boží vedení rozpoznávali společně.

Věděli, že Duch svatý je vede k tomu, aby lidem přinášeli evangelium. Avšak i na samotné cestě s tímto posláním je Duch svatý usměrňoval. Dvakrát jim nedovolil do určité oblasti vkročit. Nevíme, jakým způsobem poznali, že je Duch někam nechtěl vpustit. Snad to byly okolnosti. Snad cítili, že v tom záměru nejsou úplně jednotní. Bylo jistě žádoucí, aby se evangelium dostalo ke všem lidem (srov. 1Tm 2,3-4). Momentálně je však Duch svatý chtěl mít jinde. A tak po dvou zábranách pokračovali dál v cestě jiným směrem, než původně zamýšleli. Podobně to prožili i novověcí misionáři. „Livingstone se pokoušel dostat do Číny, ale Bůh jej poslal do Afriky. Před ním Carey plánoval, že půjde do Polynésie v jižních mořích, ale Bůh jej zavedl do Indie. Judson šel nejprve do Indie, ale byl veden dál až do Barmy.“¹ Někdy nás Duch svatý omezuje, jindy nás pobízí. Boží pobídku prožil Pavel u moře v Troadě, kde měl noční vidění, v němž ho jakýsi Makedonec prosil o pomoc. Konečné rozhodnutí přeplavit se do Makedonie tak bylo postaveno na několika Božích usměrňováních a bylo také společné: „... *protože jsme usoudili*, ...“ (v. 10 ČEP) I pro nás je důležité brát při rozpoznávání Božího vedení v úvahu všechny signály. Pro jejich vyhodnocení má velký význam otevřený rozhovor mezi křesťanskými spolupracovníky.

¹ John R. W. Stott, *Zápas mladé církve*, str. 265; Návrat domů, Praha 1999

Ve Sk 16,10 se setkáváme s významnou změnou ve způsobu vyprávění. Do této chvíle to bylo vyprávění *o nich*. Ve verši 10 se však z *oni* stává *my*. Byla to patrně chvíle, kdy se Lukáš (který je autorem knihy Skutků) připojil ke skupině apoštola Pavla. Máme zde hezký obrázek toho, oč Duchu svatému také jde. Chce každého z nás osobně zapojit do Božího dění, do Kristova týmu.